

Sygn. akt IV KK 155/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 3 lipca 2015 r.

sprawy **A. S.**

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 października 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 lutego 2014 r.

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

W kasacji wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 października 2014 r., obrońca skazanego A. S., **zarzucił** rażące naruszenia prawa mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia odnoszące się do uchybień **prawa materialnego i procesowego**:

obrazę prawa karnego procesowego, a to art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w zakresie czynu IV z aktu oskarżenia, w sytuacji gdy o ten sam czyn toczyło przeciwko oskarżonemu S. postępowanie zakończone prawomocnym wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w L.;

obrazę prawa karnego materialnego, a to art. 12 k.k., poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy krótkie odstępy czasu pomiędzy zachowaniami i z

góry powzięty w ogólnym zarysie zamiar powoduje, że zachowania popełniane przez oskarżonego mają cechy jednego czynu;

obrazę prawa karnego procesowego, a to art. 434 § 1 k.p.k., poprzez przyjęcie nowej niekorzystnej okoliczności faktycznej w odniesieniu do skazanego A. S. polegającej na ograniczeniu okresu przestępstwa zarzucanego w punkcie IV aktu oskarżenia, co miało wpływ na treść orzeczenia, albowiem jednocześnie Sąd II Instancji uznał, że czas przestępstw, co do których mogą zachodzić przesłanki z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie pokrywa się.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. S. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy, że obrońca A. S. w apelacji złożonej od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 27 lutego 2014 r., zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony nie ujawnił w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu prowadzonym w Prokuraturze Apelacyjnej w sprawie V Ds. .../13, informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw narkotykowych oraz istotnych okoliczności ich popełnienia podczas gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do wniosku odmiennego, co miało wpływ na treść orzeczenia, albowiem wymierzone za przestępstwa kary jednostkowe powinny nastąpić z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary;

obrazę prawa karnego procesowego, a to art. 424 k.p.k., poprzez nienależyte uzasadnienie wyroku w części dotyczącej ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co uniemożliwiało kontrolę odwoławczą, albowiem nie wiadomo które zeznania Sąd uznał za wiarygodne, a w jakiej części odmówił im wiarygodności, oraz które zeznania stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w odniesieniu do ilości transakcji oraz narkotyków, co w szczególności odnosi się do czynu opisanego w punktach 9 i 12 wyroku;

obrazę prawa karnego procesowego, a to art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie w zakresie czynu z pkt. IV aktu oskarżenia, w sytuacji gdy o ten

sam czyn toczyło przeciwko oskarżonemu S. postępowanie zakończone prawomocnym wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w L.;

obrazę prawa karnego materialnego, a to art. 12 k.k., poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy krótkie odstępy czasu pomiędzy zachowaniami i z góry powzięty w ogólnym zarysie zamiar powoduje, że zachowania popełniane przez oskarżonego mają cechy jednego czynu;

rażąco surowy wymiar kar jednostkowych oraz kary łącznej, co przejawia się w wymierzeniu kar powyżej proponowanych przez oskarżyciela kar w piśmie z 18 kwietnia 2013.

Podnosząc te zarzuty obrońca A. S. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 lutego 2014 r., w całości, ewentualnie o umorzenie postępowania w zakresie czynu IV aktu oskarżenia, wymierzenie kar z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia i wymierzenie łagodniejszej kary łącznej.

Odnosząc się do zarzutu trzeciego z apelacji Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazał, że obrońca nie ma racji zarzucając obrazę prawa karnego procesowego, a to art. 17 §1 pkt 7 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie w zakresie czynu IV z aktu oskarżenia w sytuacji, gdy o ten sam czyn toczyło się postępowanie i zostało ono zakończone prawomocnym wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w L. Wyrok Sądu Rejonowego w L. dotyczył tylko i wyłącznie jednego zdarzenia z dnia 17 września 2003r., kiedy to oskarżony wspólnie i w porozumieniu z R. K. wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował wprowadzić do obrotu znaczną ilość środków odurzających, a to 10792,34 grama marihuany i 7994,89 grama haszyszu, lecz celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji. W niniejszej sprawie A. S. został natomiast skazany za to, że w okresie od stycznia 2003r. do września 2003r. w L., B., K. oraz na terenie Królestwa Niderlandów, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi do tej pory mężczyznami o imieniu M. i P. oraz w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających z Królestwa Niderlandów do Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, że co najmniej

kilkakrotnie zlecił przewiezienie przez ustalonego kuriera z miejscowości T. do okolic L. co najmniej 12 kg marihuany w cenie 13.000 zł za kg o łącznej wartości 156.000 zł, co najmniej 10 kg haszyszu w cenie 4.000 zł za kg o łącznej wartości 40.000 zł, które następnie, na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, wprowadził do dalszego obrotu odsprzedając R. D. i innym nieustalonym do tej pory mężczyznom, przy czym z powyższego czynu uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest za przestępstwo z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do Dz. U. z 2005r., Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 9 grudnia 2011 r.

Również w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku znajdujemy stanowisko Sądu Apelacyjnego co do zarzutu czwartego z apelacji, gdyż Sąd ten nie podzielając tego zarzutu podniósł, iż do przypisania popełnienia czynu ciągłego konieczne jest łączne spełnienie następujących warunków: dopuszczenie się co najmniej dwóch zachowań, z góry powzięty zamiar sprawcy oraz krótkie odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi zachowaniami. Dopiero łączne spełnienie wyżej wymienionych przesłanek sprawia, że zachowanie sprawcy stanowi jednolitą całość, traktowaną jako jedna podstawa kwalifikacji prawnej, mimo że wchodzi w jej skład różnorakie zachowania. Sąd *meriti* w sposób w pełni prawidłowy zakwalifikował poszczególne czyny oskarżonego. Uznał, iż mamy do czynienia z przestępstwami ciągłymi, jednak nie można jak czyni to obrońca twierdzić, że te przestępstwa ciągłe odnoszą się do całości zachowania sprawcy. Ewidentnie mamy bowiem do czynienia nie tylko ze znacznymi różnicami czasowymi pomiędzy przestępstwami, ale też inną pozostaje kwestia zamiaru. Opuszczając zakład karny A. S. ponownie zaczął popełniać przestępstwa, ale czynił to już z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

W kasacji obrońca skazanego A. S., jak wynika z przedstawionych wyżej okoliczności, zmierza w istocie do poddania ponownej kontroli, rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w G., a jedynie w sferze pustej deklaracji pozostaje odniesienie zarzutów z kasacji do wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 października 2014 r., gdyż przecież temu Sądowi nie stawia w kasacji zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w

zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Oczywistym zaś jest, gdyż jasno o tym stanowi art. 519 k.p.k., iż strona może wnosić kasację jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, kończącego postępowanie. Nie mogą być zaś w drodze kasacji kwestionowane wyroki sądów pierwszej instancji.

Z jednolitego w tej mierze orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż zarzuty w kasacji podniesione pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych zaskarżonemu w tym nadzwyczajnym trybie orzeczeniu sądu odwoławczego. Nie można ich więc rozpatrywać w oderwaniu od zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne - „dublujące” kontrolę apelacyjną - rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Ewentualne dostrzeżenie zaś ich zasadności ma znaczenie wyłącznie jako racja ewentualnego stwierdzenia zasadności zarzutów odniesionych do orzeczenia sądu odwoławczego, gdyż tylko to ostateczne orzeczenie może zostać zaskarżone kasacją strony.

Nie można również podzielić ostatecznego zarzutu kasacji (obraza przepisu art. 434 § 1 k.p.k.), bowiem dokonana w pkt. I zaskarżonego wyroku, zmiana wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 lutego 2014 r., nie jest niekorzystna z punktu widzenia zakresu odpowiedzialności karnej A. S., gdyż w wyroku Sądu pierwszej instancji przyjęto jako datę czynu okres od stycznia 2003 r. do września 2003 r., natomiast Sąd Apelacyjny, korygując czas popełnienia tego przestępstwa, przyjął okres od stycznia 2003 r. do połowy września 2003 r. Trafnie w tej sytuacji, co do tego zarzutu kasacji, wywodzi oskarżyciel publiczny, że cyt. ”nie do obrony jest teza kasacji, iż skrócenie okresu działalności przestępczej jest okolicznością niekorzystną dla skazanego”

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, na podstawie art. 5353 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.